

Arrest

nr. 90 363 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 juli 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.(...) A.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense afkomst te zijn. U werd op 08/10/1979 te Yerevan geboren. U bent getrouwd met A.(...) A.(...) (OV 6.850.148) met wie u in Ust-Donetsk (regio Rostov) woonde. Omwille van de problemen die jullie met het plaatselijke parlamentslid hadden ontvluchtte u op 30/05/2011 uw woonplaats en ging naar Moskou. Van daaruit vertrok u op 19/06/2011 naar België waar u op 23/06/2011 aankwam. U diende er op 20/07/2011 een asielaanvraag in. In november 2011 reisde uw man u achterna. Hij diende op 16/11/2011 een asielaanvraag in België in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat uw asielaanvraag op dezelfde vluchtmotieven is gebaseerd als deze die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven dezelfde motieven betreffen als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.(...) A.(...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

" U verklaarde vervolging te vrezen vanwege het plaatselijke parlamentslid voor Verenigd Rusland, T.(...) omdat hij al sinds 2009 uw boerderij opeiste. U stelde enkele malen door de handlangers van T.(...) te zijn geslagen. Verder werd uw kind aan de school geslagen en werden de ramen van uw appartement ingegooid. Tenslotte werd ook uw boerderij in brand gestoken. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsfeiten weinig aannemelijk maken.

Vooreerst werden er meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties in uw relaas vastgesteld.

Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat u de dag na de brandstichting op 25/05/2011 van uw boerderij door de kompanen van T.(...) werd geslagen. Dit zou in de avond hebben plaatsgevonden. Ook uw vrouw stelde dat dit incident 's avonds plaatsvond (CGVS I p.18, CGVS vrouw II p.4). Tijdens uw volgende gehoor verklaarde u echter dat u pas op 29/05/2010 door hen werd geslagen en dat dit in de namiddag was gebeurd. Toen u met uw initiële verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd probeerde u de vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken door te stellen dat dit op hetzelfde neerkomt. Dergelijke uitleg is onafdoende en houdt weinig steek daar er een wezenlijk verschil is tussen de dag na de brand, de 26ste, en enkele dagen later namelijk de 29ste. Bijgevolg kan men bezwaarlijk stellen dat uw verklaringen ook maar enigszins met elkaar overeenkomen aangaande dit incident (CGVS II p.2-3). Ook uw vrouw legde weinig coherente verklaringen betreffende ditzelfde incident af. Zo verklaarde zij tijdens haar tweede gehoor dat u op 29/05/2011 werd geslagen en dat u in de ochtend van 30/05/2011 thuiskwam (CGVS vrouw II p.4-5). Tijdens haar derde gehoor verklaarde ze dan weer dat u 's nachts was thuisgekomen. Hierbij gaf ze duidelijk aan dat ze een onderscheid maakt tussen beide tijdsindicaties (CGVS vrouw III p.4-5). Toen zij met haar verklaringen van haar vorige interview werd geconfronteerd stelde ze dat u 's nachts thuiskwam en dat jullie 's nachts vertrokken (CGVS vrouw III p.9). Dergelijke verklaring is enkel een bevestiging van de vastgestelde incoherentie. Voorts legde u ook betreffende de slaagpartij van 09/05/2011 vage en weinig coherente verklaringen met uw vrouw af. Zo verklaarde u niet te weten wanneer u voor het eerst uw vrouw terugzag nadat u toen werd geslagen noch wanneer u haar vertelde over de slaagpartij (CGVS II p.6). U stelde verder dat u de 11de naar huis bent geweest om kleren op te halen om vervolgens naar het ziekenhuis te gaan. De enige reden dat u naar huis ging was om kleren te halen om daarna naar het ziekenhuis te gaan (CGVS II p.6). Uw vrouw stelde echter dat u niet naar de dokter wilde gaan. Ze heeft u moeten dwingen om naar de dokter te gaan. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd had ze hier geen verklaring voor. Ze stelde enkel dat u in dat geval wel rechtstreeks naar het ziekenhuis zou zijn geweest (CGVS vrouw III p.6, 8). Dergelijke verklaring is enkel een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. U stelde immers uitdrukkelijk dat u al van plan was naar het ziekenhuis te gaan voor u die dag naar huis ging en dat u uit eigen beweging ging terwijl uw vrouw tot tweemaal toe stelde dat u niet wilde gaan en dat zij u moest dwingen om te gaan. Voorts verklaarde uw vrouw tijdens haar derde gehoor dat u 2 keer werd geslagen. Daarna gaf ze dan weer aan dat u misschien 3 keer werd geslagen aangezien u de derde keer (incident van 29/05) in een vreselijke toestand thuiskwam. Toen haar werd gevraagd waarom ze in eerste instantie maar melding van 2 slaagpartijen maakte stelde ze dat u over het derde incident tegen haar had gezwegen (CGVS vrouw III p.3-4). Dergelijke verklaring houdt weinig steek daar u verklaarde dat u haar wel over de slaagpartij van 29/05/2011 had verteld (CGVS II p.3). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat zij slechts weet had van 3 slaagpartijen terwijl u stelde tot 4 keer toe te zijn geslagen geweest (CGVS II p.2). Een dergelijke vaagheid en incoherentie betreffende de slaagpartijen waar u het slachtoffer van werd doen dan ook ernstig afbreuk aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Naast het feit dat u niet aannemelijk kan maken dat u het slachtoffer van slaagpartijen door T.(...) was kunt u het evenmin aannemelijk maken dat uw boerderij door hem in brand werd gestoken. Ten eerste legt u geen enkel bewijsstuk neer dat ook maar enigszins indiceert dat uw boerderij in brand werd gestoken. Voorts haalde uw vrouw de brandstichting van de boerderij zelfs niet aan in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaak ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (DVZ vragenlijst vrouw 3.5). Haar verklaring dat dit niet concreet werd gevraagd en dat ze vergeten was om dit te melden wordt niet aanvaard. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker verwacht worden dat zij alle wezenlijke elementen uit het asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder de brandstichting van jullie boerderij. De vaststelling dat zij van deze essentiële elementen - het vormt de concrete aanleiding van uw vlucht en betreft het meest ernstige feit van jullie relaas - toen geen melding maakte, ondermijnt op zwaarwichtige wijze jullie geloofwaardigheid. Verder stelde u dat er nadien nog convocaties zijn gekomen waarin u als getuige werd opgeroepen. U hebt er echter geen enkel idee van waarom u door de politie werd opgeroepen noch ondernam u enige poging om hier meer informatie over te bekomen (CGVS I p.13, 15, CGVS II p.7). Het is weinig aannemelijk in het licht dat uw boerderij in brand werd gestoken dat u geen inspanningen hebt geleverd om zich te informeren naar de beweegredenen waarom u door de politie werd opgeroepen. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dergelijke oproepingen verband zouden kunnen houden met de door u verklaarde brandstichting. Ook betreffende de verzegeling van jullie appartement konden u noch uw vrouw enige informatie geven (CGVS I p.4, CGVS vrouw p.3). Voorts legt u geen enkel begin van bewijs neer betreffende de incidenten waarbij de ruiten van jullie appartement werden ingegooid noch van het incident waarbij uw zoon aan de school werd geslagen. Niettemin kon dit worden verwacht daar uw vrouw voor beide incidenten een klacht indiende en verklaarde dat de klacht aangaande de vernieling van jullie ruiten door de politie werd aanvaard (CGVS vrouw I p.11). Een dergelijk gebrek aan bewijzen en een dergelijke onwetendheid maken dat er dan ook geen overtuigende elementen zijn die de door u verklaarde vervolgingsfeiten aannemelijk maken.

Bovendien werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees, namelijk dat men u zou vermoorden. Zo verliet u pas in november 2011 de Russische Federatie terwijl de brandstichting reeds van mei 2011 dateert en u toen ook met de dood werd bedreigd. Het feit dat u in de periode na mei in Moskou verbleef kan dit gedrag amper vergoelijken daar u verklaarde dat T.(...) u overal in Rusland zou vinden (CGVS I p.13). Toen u hiermee werd geconfronteerd stelde u dan weer dat u in containers leefde (CGVS I p.14). U bleef niettemin onaannemelijk vaag betreffende uw verblijfplaatsen in Moskou. U stelde immers op 4 verschillende plaatsen te hebben geleefd waarvan u op 1 plaats verschillende maanden verbleef. De andere plaatsen betroffen telkens 2 à 3 weken (CGVS I p.2-3). Tijdens uw tweede interview stelde u dan weer dat u op 3 of 4 plaatsen verbleef. U kon daarenboven niet zeggen waar u het langst hebt verbleven ondanks het feit dat u aanzienlijk langer verbleef op uw laatste verblijfplaats in Moskou (CGVS II p.4-5). Dergelijke vaagheden en incoherenties doen vermoeden dat u moedwillig informatie aangaande uw verblijfplaatsen tussen juni 2011 en november 2011 achterhoudt. Bovendien verliet u de Russische federatie per vliegtuig, dit ondanks het feit dat u stelde dat de Russische autoriteiten op zoek waren naar u en dat u door middel van convocaties (juni en oktober 2011) door diezelfde autoriteiten werd opgeroepen. U gaf aan dat u angst had om uw visum zelf aan te vragen en om een paspoort controle te ondergaan. U vreesde immers te worden opgepakt. Daarom zou u gebruik gemaakt hebben van een smokkelaar die het visum voor u regelde en u beloofde dat u geen problemen zou hebben. U stelde echter niets over uw passeur Pasha te weten noch over welke mogelijkheden hij beschikte om het risico voor u te beperken. Bijgevolg kon u niet weten hoe en in welke mate hij het door u ingeschatte risico kon beperken voor u. Het is weinig aannemelijk dat u in de door u verklaarde omstandigheden geen informatie over Pasha kon geven (CGVS I p.9-10, 13-14). Dergelijk onaannemelijk gedrag is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw onaannemelijk lang wachtte alvorens zij na haar aankomst in België een asielaanvraag indiende. Ondanks het feit dat ze reeds op 23/06/2011 in België aankwam, diende ze pas op 20/07/2011 een asielaanvraag in. Van iemand die stelt nood te hebben aan internationale bescherming kan worden verwacht dat zij dit zo spoedig als mogelijk doet. Het feit dat ze dit niet deed en het feit dat u nog onaannemelijk lang in uw land van herkomst verbleef is een verdere negatieve indicatie voor de ernst van jullie vervolgingsvrees.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen die u met het plaatselijke parlementslid T.(...) zou hebben gehad.

Uw bewering als zou uw veroordeling die u in 2009 opliep voor het rijden onder invloed een vervolging tegen u betreffen houdt evenmin weinig steek. Ten eerste kan dit gezien de administratieve straf, zijnde een rijverbod van 2 jaar, bezwaarlijk als een ernstig vervolgingsfeit worden beschouwd. Voorts blijkt uit de uitvoerige documentatie die u aangaande deze zaak voorlegt dat de gerechtelijke

instanties uw zaak op uitvoerige wijze hebben behandeld. In geen van de door u gegeven documentatie is er ook maar enigszins enige indicatie als zou u een onrechtvaardige procedure hebben gekend. U stelde wel dat uw advocaat werd geslagen maar u slaagde er niet in hier meer concrete informatie over te verschaffen. Zo kon u zelfs niet zeggen of hij klacht had ingediend daar u geen enkele inspanning had gedaan hem nadien nog te contacteren (CGVS I p.16). Mede gezien het feit dat u geen van uw problemen met T.(...) aannemelijk kan maken (u stelde immers dat u door T.(...) in de problemen kwam) dient te worden gesteld dat dit om een louter gemeenrechtelijk, en bovendien weinig ernstig, feit gaat. Tenslotte kan er volledigheidshalve nog worden op gewezen dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd die enigszins indruist tegen de door u geschetste situatie van de Armeense minderheid in Rostov; namelijk ernstige feiten (brandstichting, slagen) en discriminatie omwille van uw Armeense origine (CGVS I p.15, CGVS II p.7). Uit deze informatie blijkt immers dat in de regio Rostov, waar u verbleef en waar uw vervolgingsproblemen kende, de situatie van de mensen van Armeense origine door de Voorzitter van de Armeense gemeenschap als 'gunstig' wordt omschreven en er zou een goede relatie met de politie zijn. Er zou geen sprake zijn van discriminatie vanwege de autoriteiten. Mensen van Armeense afkomst worden door de etnisch Russische bevolking in deze regio als autochtone bevolking beschouwd. Bovendien wordt het risico op xenofobe agressie er als minimaal bestempeld. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat u omwille van etnische motieven op de door u beweerde ernstige wijze zou worden vervolgd. Bovendien is het niet aannemelijk dat u in de door u geschetste omstandigheden geen enkele inspanning hebt gedaan om de organisatie die voor de Armeense minderheden opkomt, zowel in Rusland als vanuit België, te contacteren om meer informatie of bijstand betreffende uw vervolgingsproblemen te verkrijgen (CGVS II p.6). U stelt immers tussen 2009 en 2011 administratieve, gerechtelijke en vervolgingsproblemen (mede) omwille van uw origine gekend in deze regio.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten (zie vertaling CGVS I p. 5-8) vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De beschrijving van jullie boerderij indiceert dat jullie een boerderij hadden wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De pv, een klacht aan de procureur, een brief van het parket, een beroep tegen beslissing vredegerecht, brief politie inzake procedurefout, 3 dagvaardingen van de vrederechter, vonnis van de vrederechter, een bevestiging dat dossier aan rechtbank werd overgedragen, een convocatie (21/09/2009), 4 convocaties voor rechtbank Ust Donetsk, een vonnis van de rechtbank, een klacht van u aan de rechtbank, betreffen allen documenten van de administratieve rechtszaak tegen u aangaande het rijden onder invloed. De documenten tonen aan dat u zowel door het vredegerecht als door een hogere rechtbank tot een rijverbod van 2 jaar werd veroordeeld. De fout aangaande uw naam wordt in het vonnis van de rechtbank aangegeven. Nergens is er enige indicatie van ernstige misbruiken in uw zaak. Uw brief dat u niet akkoord was met de beslissing van de rechtbank kan niet aantonen dat u de mogelijkheid tot verder beroep werd ontzegd noch dat er sprake was van enige vorm van intimidatie. Bovendien dateert deze brief van voor het vonnis van 26/10/2009 wat indiceert dat er wel gehoor werd gegeven aan uw klacht (CGVS I p.7). De bevestiging van opname van materialen in een rechterlijke zaak geeft enkel aan dat de door u aangereikte materialen in het dossier werden opgenomen.

De geluidsopname (die om praktische redenen niet werd ingehouden aangezien het om een telefoonopname ging) geeft geen enkel uitsluitsel over hoe u die geluidsopname bekwam, noch is manipulatie en/of inscenering van deze elektronische berichtgeving uit te sluiten. Bijgevolg kan dergelijk geluidsfragment op zichzelf niet aan uw problemen worden gelinkt en kan er evenmin enige bewijswaarde aan worden toegekend.

Het politieattest van 2005 betreft een verdwijning van een persoon die verder niets met u heeft te maken. Bijgevolg is dergelijk document niet dienstig om de door u verklaarde vervolgingsfeiten te ondersteunen.

Het brandattest bevat geen enkele oorzaak van brand noch geeft het enige indicatie dat er sprake zou zijn van een kwaadwillig opzet. Bijgevolg kan het document op zichzelf niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten worden gelinkt.

Het medisch attest bevat geen enkele oorzaak over de in het document aangegeven diagnose noch geeft het informatie over de omstandigheden waarin u verwondingen zou hebben opgelopen. Bijgevolg kan het document op zichzelf niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten worden gelinkt.

De 2 convocaties van 2011 geven enkel aan dat u als getuige door de politie wordt opgeroepen maar geven geen enkele informatie over de redenen waarom u door de politie wordt opgeroepen. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten worden gelinkt.

Het afstandsbewijs van nationaliteit, het diploma van uw vrouw, het binnenlands en buitenlands paspoort van uw vrouw, bewijs en registratie van de nagelstudio van uw vrouw, een bewijs van sluiting van de nagelstudio, schoolattesten van uw zoon, de geboorteakte en het paspoort van uw vader, het eigendomsbewijs van uw appartement, uw domiciliebewijs, jullie rijbewijzen, uw binnenlands paspoort, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven. Dergelijke documenten zijn dienstig ter indicatie van jullie identiteit en jullie nationaliteit wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het Belgisch medisch attest geeft aan dat u omwille van medische redenen de verticale houding niet lang kan handhaven wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet echter over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot A. A. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 90 362 van 25 oktober 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker houdt een theoretisch betoog met verwijzingen naar rechtspraak waarin hij stelt dat de onjuiste verklaringen niet automatisch leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Vervolgens gaat verzoeker specifiek in op de argumenten uit de bestreden beslissing. Zo oppert verzoeker dat zijn tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip waarop hij na de brandstichting in elkaar werd geslagen te wijten is aan het feit dat het om twee onderscheiden gebeurtenissen gaat. Verzoeker wijst erop dat hij na de brand een eerste maal werd geslagen de dag nadien en dat hij op 29 mei een tweede maal werd geslagen. Naar aanleiding van de verklaringen van zijn echtgenote over het

tijdstip waarop verzoeker thuiskwam nadat hij op de 29 mei werd geslagen stelt verzoeker dat hij verschillende keren werd geslagen en zijn echtgenote door het telkens opnieuw oprakelen van de gebeurtenissen onder enorme stress stond. Verzoeker wijst er ook op dat zij alles tot driemaal toe diende te vertellen, hoewel zij dit liever niet wilde wegens de al te traumatische aard. Verzoeker geeft aan dat zij door stress enigszins "de wind ingegaan" is, maar dat zij uiteindelijk alles correct herhaald heeft waarbij het volgens verzoeker primordiaal is dat telkens werd gesteld dat zij onmiddellijk vertrokken kort nadat verzoeker thuiskwam. Over het initiatief voor het ziekenhuisbezoek na de slagen die hij op 9 mei 2011 kreeg, stelt verzoeker dat hij naar huis gegaan was om zijn kledij te wisselen en dat hij bij thuiskomst door zijn vrouw overtuigd werd om naar het ziekenhuis te gaan. Volgens verzoeker werd één en ander door de commissaris-generaal te beknopt samengevat alsof verzoeker naar huis was gegaan om naar het ziekenhuis te gaan, wat niet correct is omdat hij de intentie had om de kleren te wisselen en thuis door zijn vrouw overtuigd werd, hetgeen ook de reden is waarom hij, zo stelt verzoeker, niet rechtstreeks naar het ziekenhuis ging. Verzoeker wijst erop dat het op dat ogenblik voor hem nog geen uitgemaakte zaak was of hij naar het ziekenhuis zou gaan. Met betrekking tot het aantal keren dat hij in elkaar werd geslagen, geeft verzoeker aan dat hij destijds slechts twee slaagpartijen had verteld aan zijn vrouw waardoor zij er aanvankelijk ook maar twee heeft opgesomd. Toen ze beiden reeds in België waren, zo vult verzoeker aan, heeft hij ook nog van de laatste slaagpartij verteld. Verzoeker wijst erop dat geen rekening werd gehouden met het verschil in vraagstelling aan hemzelf enerzijds en zijn echtgenote anderzijds aangezien er aan hem werd gevraagd hoeveel keer er sprake was van een slaagpartij, terwijl aan zijn echtgenote werd gevraagd van hoeveel slaagpartijen zij weet had, wat een totaal andere vraagstelling is.

Aangaande de brandstichting stelt verzoeker dat het zijn echtgenote niet ten kwade kan worden geduid dat zij deze niet vermeld heeft bij haar uiteenzetting bij het opstellen van de vragenlijst omdat alles snel verloopt en geenszins kan worden verwacht dat allesomvattende verklaringen worden afgelegd. Verzoeker wijst erop dat de slaagpartijen voor haar echtgenote het belangrijkste leken. Verzoeker wijst erop dat hij dit wel heeft vermeld en dat het meest ernstige feit de herhaalde slaagpartijen zijn, en niet de brandstichting en dat de concrete aanleiding van de vlucht de doodsbedreigingen waren en het feit dat hij verschillende malen werd geslagen, en niet de brandstichting.

Verzoeker oppert dat hij en zijn echtgenote verschillende pogingen gedaan hebben om de nodige bewijsstukken van de brandstichting te verzamelen, maar dat dat de politie en de brandweer weigerden hen te helpen. Verzoeker stelt dat dit zo door hem en zijn echtgenote verklaard is. Aanvankelijk, zo vervolgt verzoeker, waren er nog pogingen om een en ander te achterhalen, maar omdat verzoeker werd geslagen om toch maar geen klacht neer te leggen, is hij bang geworden. Verzoeker wijst erop dat hij niet weet waarom hun appartement verzegeld werd en waarom de ruiten zijn ingegooid, doch dit kan hen niet ten kwade worden geduid aangezien zij ondertussen op alle mogelijke manieren bang werden gemaakt. Tevens stipt verzoeker aan dat zij na de laatste mishandeling in het midden van de nacht zijn gevlucht op gevaar van eigen leven, waardoor niet kan worden verwacht dat zij bewijsstukken zouden verzamelen.

Wat het verblijf van verzoeker in Moskou betreft, herhaalt hij dat hij het land niet kon verlaten omdat hij niet over de nodige reisdocumenten beschikte. Verzoeker vervolgt met de stelling dat er sprake is van een cirkelredenering en dat niemand nog vluchteling kan zijn: indien er geen papieren zijn, is er sprake van leugens omdat het onmogelijk is om zonder papieren binnen te geraken en indien er wel papieren zijn, kan men geen vluchteling zijn, aangezien er nog gewacht kon worden of de papieren verkregen konden worden. Verzoeker herhaalt dat hij met gevaar voor eigen leven in Moskou verbleef en dat hij daar op officiële wijze in containers leefde, wat nu niet tegen hem kan worden gebruikt. Naar aanleiding van de periode waarin hij in Moskou verbleef, stelt verzoeker dat hem aanvankelijk niet werd gevraagd waar hij het langst had verbleven, waardoor hij op deze vraag pas een antwoord gaf toen ze hem werd gesteld. Volgens verzoeker gaat het hier niet om een tegenstrijdigheid, maar om een andere vraagstelling.

Met betrekking tot de reis stipt verzoeker aan dat alles heimelijk verlopen is zodat hij niet juist weet hoe alles verlopen is. Verzoeker benadrukt dat hij bang was en dat er een serieus risico verbonden was aan de vlucht naar België, wat nu niet tegen hem kan worden gebruikt.

Inzake de asielaanvraag van zijn echtgenote geeft verzoeker aan dat zij eerst wilde wachten met haar asielaanvraag om deze samen met hem in te dienen, maar dat zij haar aanvraag uiteindelijk alleen indiende toen bleek dat een en ander hem problemen opleverde.

Wat de discriminatie ten aanzien van mensen van Armeense origine betreft, stelt verzoeker dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet correct is. Verzoeker wijst erop dat zij er weet van hebben dat in het laatste jaar naast hun boerderij nog drie andere winkels die uitgebaat werden door personen van Armeense origine gedwongen werden te sluiten. Volgens verzoeker is er sprake van een openlijke discriminatie waarbij er geen mogelijkheid is om deze via de overheidsinstanties te laten

sanctioneren. Volgens verzoeker kan de verwerende partij zich niet tot dergelijke feitenvinding beperken.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de motiveringsplicht gelardeerd met rechtsleer en rechtspraak waaruit blijkt dat een vervolging door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan bieden, ook aanleiding kan geven tot de erkenning als vluchteling. Verzoeker stelt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden werden omdat zijn verklaringen volgens hem totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd in de zin dat ze ongeloofwaardig zouden zijn. Bij nader inzien is er volgens verzoeker geen sprake van een tegenstrijdigheid die dermate zwaarwichtig is dat ze alle overige verklaringen ongeloofwaardig zou maken. Verzoeker wijst erop dat bedrog nooit wordt vermoed doch bewezen dient te worden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het fair-play-beginsel en van de rechten van verdediging. Verzoeker geeft aan dat de asielinstanties niet enkel de vluchtelingenstatus, maar tevens de subsidiaire bescherming dienen te onderzoeken, maar dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie van vluchtelingen van Armeense origine. Verzoeker wijst erop dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoont dat hij specifiek wordt geïnterpreteerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker stelt dat hij verwijst naar "recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen." De rechten van verdediging werden volgens verzoeker ten eerste geschaad omdat hem zonder enig onderzoek de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Verzoeker stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst, terwijl van de overheid wel mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert. Terloops verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat het voor de toekenning van de subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging, waarbij verzoeker oppert dat werd aangetoond dat er in zijn "geboortestreek" tot op heden sprake is van willekeurig geweld ten aanzien van personen van Armeense origine en verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Volgens verzoeker is er tevens een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en hij stelt dat hiermee in de beslissing geen rekening werd gehouden.

3.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 5 van het EVRM en het beginsel van de fair-play geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Het tweede en het derde middel zijn, voor zover daarin de schending van voormelde verdragsbepaling en het voormelde beginsel van behoorlijk bestuur worden aangevoerd, derhalve onontvankelijk.

3.4. Waar verzoeker in zijn middelen een schending van de rechten van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoekers beweringen op dit punt een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

3.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.6. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gewezen op meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties in het asielrelaas van verzoeker. Ten eerste worden hierbij incoherente verklaringen aangehaald van verzoeker en zijn echtgenote over het tijdstip waarop hij na de brandstichting van de boerderij in elkaar werd geslagen en

over het moment dat verzoeker thuiskwam. Ten tweede wordt in de beslissing aangestipt dat ook over het geweldsincident van 9 mei 2011 weinig coherentere verklaringen werden afgelegd, met name omtrent het initiatief om naar het ziekenhuis te gaan. Ten derde stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het aantal keer dat verzoeker zou zijn geslagen. Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt van het feit dat zijn boerderij is afgebrand en haalde zijn echtgenote dit incident zelfs niet aan bij het opstellen van de vragenlijst. In de beslissing wordt ook gesteld dat verzoeker geen idee leek te hebben van de reden waarom hij door de politie als getuige werd opgeroepen. Tevens werd vastgesteld dat geen enkel bewijs werd neergelegd van het ingooien van de ruiten en het incident waarbij de zoon van verzoeker aan de school werd geslagen ondanks de klachten die de echtgenote van verzoeker zou hebben ingediend.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal erop dat het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging aangezien de brandstichting dateert van mei 2011 en verzoeker slechts in november 2011 de Russische Federatie verliet, terwijl hij verklaarde dat hij vreesde vermoord te worden en zijn belager hem overal in Rusland zou kunnen vinden. Ook met betrekking tot zijn verblijfplaatsen in Moskou legde verzoeker vage verklaringen af. Ook over de reismethode en de contacten met de smokkelaar blijkt verzoeker luidens de bestreden beslissing onaannemelijke verklaringen te hebben afgelegd. Hierbij wordt door de commissaris-generaal eveneens gewezen op het feit dat de echtgenote van verzoeker haar asielaanvraag laatsttijd indiende. Betreffende de veroordeling wegens rijden onder invloed wordt in de beslissing gesteld dat deze administratieve maatregel bezwaarlijk als vervolging kan worden aanzien en dat de documentatie die verzoeker aanbracht geen indicatie bevat dat hij een onrechtvaardige procedure zou hebben doorlopen. Tenslotte wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat de door verzoeker geschetste situatie van de Armeense minderheid in Rostov niet overeenstemt met de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. De commissaris-generaal besluit dat er in hoofdzaak van verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld en dat de documenten die hij neerlegt niet van aard zijn om deze conclusie aan het wankelen te brengen.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de brandstichting in zijn boerderij (op 25 mei 2011) de rechtstreekse vluchtaanleiding vormde (stuk 18a, Vragenlijst DVZ, 7 december 2011, p. 3). Zijn echtgenote gaf daarentegen aan dat de ontvoering en verkrachting van een Tsjetsjeens meisje verzoeker ertoe aanzette om zijn gezin weg te sturen (stuk 18b, Vragenlijst DVZ echtgenote, 5 augustus 2011, p. 3) en zij maakte aanvankelijk geen melding van de brandstichting. De Raad merkt eerst en vooral op dat verzoeker en zijn echtgenote geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd over de directe aanleiding voor hun vertrek uit Ust Donetsk, wat hun algehele geloofwaardigheid in ernstige mate op de helling zet. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt tevens dat hij 4 keer slachtoffer zou zijn geweest van slagen (stuk 3a, gehoorverslag CGVS II, 23 mei 2012, p. 2), met name een eerste keer samen met zijn broer na de terechtzitting in 2009 (Ibid., p. 3), een tweede keer in 2010 (Ibid., p. 2), een derde keer op 9 mei 2011 (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 19 april 2012, p. 11) en tenslotte een laatste keer een dag voor zijn vlucht (stuk 3a, gehoorverslag CGVS II, 23 mei 2012, p. 2), terwijl zijn echtgenote aangaf dat hij 2 of 3 keer geslagen werd (stuk 3b, gehoorverslag CGVS III echtgenote, 23 mei 2012, p. 3). Tijdens zijn eerste gehoor op het commissariaat-generaal meldde verzoeker dat hij zowel op 9 mei 2011 als op de dag na de brand in elkaar werd geslagen, waarbij hij dit incident om 19 uur 30 situeerde (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 19 april 2012, p. 18), terwijl hij later stelde hij dat hij de laatste keer een dag voor zijn vertrek uit Ust Donetsk, dat in de nacht van 29 op 30 mei 2011 zou hebben plaatsgevonden, 's middags rond 15 uur 30 à 16 uur 00 in elkaar werd geslagen (stuk 3a, gehoorverslag CGVS II, 23 mei 2012, p. 2). Zijn echtgenote verklaarde dat men hem op 29 mei 2011 's avonds is komen halen om hem te slagen en dat hij op 30 mei 2011 's ochtends thuiskwam (stuk 10, gehoorverslag CGVS echtgenote II, 19 april 2012, p. 4-5). De Raad stelt vast dat deze manifeste incoherenties over de vervolgingsfeiten zelf de algehele geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag in ernstige mate ondermijnen.

3.8. Ter rechtvaardiging van voormelde tegenstrijdigheden stelt verzoeker thans dat hij zowel na de brand als op 29 mei in elkaar werd geslagen en dat het hier om twee onderscheiden gebeurtenissen gaat. De Raad merkt op dat dit het totale aantal "slaagpartijen" op 5 zou brengen, wat onmogelijk te rijmen valt met zijn eerdere verklaringen dat hij 4 maal in elkaar werd geslagen waardoor verzoekers verweer de tegenstrijdigheden verdiept in plaats van deze op te heffen. Tevens schrijft verzoeker de onjuiste verklaringen van zijn echtgenote over het moment waarop hij na de "slaagpartij" van 29 mei 2011 thuiskwam toe aan stress. De Raad merkt echter op dat het argument dat zij zenuwachtig was toen zij werd verhoord geen afbreuk doet aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker beweert thans dat telkens werd gesteld dat zij

onmiddellijk vertrokken kort nadat verzoeker thuiskwam, maar de Raad stelt vast dat deze bewering niet wordt ondersteund door de concrete gegevens van de verschillende gehoorverslagen. Met betrekking tot het initiatief voor het ziekenhuisbezoek na de "slaagpartij" van 9 mei 2011, dient te worden opgemerkt dat verzoeker blijkens zijn gehoorverslag uitdrukkelijk aangaf dat hij nadat hij kleren had opgehaald op het appartement op 11 mei van plan was om naar het ziekenhuis te gaan en uit eigen beweging ging (stuk 3a, gehoorverslag CGVS II, 23 mei 2012, p. 6). Zijn echtgenote verklaarde daarentegen dat verzoeker niet van plan was om naar de dokter te gaan en dat dit blijkt uit het feit dat hij niet rechtstreeks ging (stuk 3b, gehoorverslag CGVS III echtgenote, 23 mei 2012, p. 8). De Raad ziet niet in waarom verzoeker de nuancering, die hij thans in zijn verzoekschrift aanbrengt en waarbij hij stelt dat het voor hem op het ogenblik van zijn thuiskomst nog geen uitgemaakte zaak was of hij naar het ziekenhuis zou gaan, niet kon uiteenzetten ter gelegenheid van zijn gehoor. De beperkte informatie die verzoeker aan zijn echtgenote zou hebben verstrekt in het land van herkomst over zijn vervolgingsproblemen is geenszins van aard om te verklaren waarom zijn echtgenote tijdens haar gehoor van 23 mei 2012, meer dan 5 maanden nadat verzoeker haar in België had vervoegd, verklaart dat hij slechts 2 keer (later gecorrigeerd naar 3 keer) geslagen werd in het land van herkomst. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd tijdens dit gehoor letterlijk volgende vraag gesteld: "hoeveel keer is uw echtgenoot geslagen geweest?" (stuk 3b, gehoorverslag CGVS III echtgenote, 23 mei 2012, p. 3) en werd niet gevraagd van hoeveel "slaagpartijen" zij weet had, waardoor de vraagstelling evenmin aan de basis kan liggen van de tegenstrijdigheid in hun verklaringen. De snelheid waarmee de vragenlijst wordt opgesteld kan niet worden aanvaard als rechtvaardiging voor het onvermeld laten door zijn echtgenote van de brandstichting die door verzoeker initieel als onmiddellijke vluchtaanleiding werd opgegeven. Verzoeker kan trouwens niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de "slaagpartijen" voor zijn echtgenote het belangrijkste leken, aangezien zij initieel de ontvoering en de verkrachting van een Tsjetsjeens meisje als rechtstreekse vluchtaanleiding had aangehaald (cf. supra). De door verzoeker ingeroepen rechtvaardigingsgronden voor de tegenstrijdigheden blijken ongegrond waardoor de vaststellingen van de commissaris-generaal overeind blijven en verzoekers relaas op goede gronden ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker toont niet aan dat de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te wijten zou zijn aan een eenzijdige interpretatie ervan, zoals hij nochtans beweert.

3.9. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze minstens ernstige inspanningen moet doen en pogingen dient te ondernemen om het asielrelaas te staven, onder meer met documenten, zeker wanneer het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas betreffen. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Verzoeker stelt dat hij pogingen heeft gedaan, maar er omwille van angst en het feit dat hij midden in de nacht gevlucht is, niet in geslaagd is om bijkomende bewijsstukken over de brandstichting te verzamelen. Nochtans kan worden verwacht dat verzoeker, die ondertussen reeds bijna een jaar op Belgisch grondgebied verblijft en toch nog contact blijkt te hebben met een vriend in Ust Donetsk (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 19 april 2012, p. 3-4) de beweerde brandstichting met documenten zou kunnen staven.

3.10. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als rechter met volle rechtsmacht toe om te oordelen of uit de verklaringen en de stukken, of het gebrek aan bepaalde stukken, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij over een verblijfsalternatief beschikt (RvS 13 oktober 2010, nr. 208.120). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij eind mei 2011 naar Moskou vertrok en daar tot aan zijn vertrek naar België op 7 november 2011 gebleven is (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 19 april 2012, p. 2) omdat hij op documenten moest wachten. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk daar geen problemen te hebben gekend (Ibid., p. 9). Aangezien hij er totaal niet in slaagt te verduidelijken op welke verschillende plaatsen hij in Moskou verbleven heeft en hoelang hij zich op deze verschillende plaatsen ophield (stuk 3a, gehoorverslag CGVS II, 23 mei 2012, p. 4-5), kan worden vermoed dat verzoeker deze informatie bewust achterhoudt. De Raad merkt op dat het betoog van verzoeker over de cirkelredenering ter zake niet dienstig is, omdat van hem enkel wordt verlangd dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen tijdens het halve jaar dat hij in Moskou verbleef. Zijn blote beweringen dat hij op gevaar van eigen leven in containers leefde en zijn kritiek op de vraagstelling, zijn niet van aard om op dit punt meer klaarheid te brengen.

3.11. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Het feit dat alles heimelijk is verlopen en dat er een serieus risico verbonden was aan de vlucht, zoals verzoeker thans beweert, zou juist een reden moeten vormen om zich zeer nauwgezet voor te bereiden. Verzoeker bleek daarentegen een blind vertrouwen te hebben in een zekere "pasha" die hem tegen betaling zonder problemen met het vliegtuig uit de Russische Federatie zou loodsen en kan niet verduidelijken op welke wijze die het gigantische risico kon inperken (stuk 6, hoorverslag CGVS I, 19 april 2012, p. 13-14). De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.12. Van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Verzoeker stelt met betrekking tot de laattijdige asielaanvraag van zijn echtgenote dat zij aanvankelijk wilde wachten om samen een asielaanvraag in te dienen, maar uiteindelijk toch besliste haar asielaanvraag alleen in te dienen. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel de twijfel van zijn echtgenote kan aanreiken als verklaring voor de simpele vaststelling dat zijn echtgenote, die op 23 juni 2011 toekwam op Belgisch grondgebied, bijna een maand getalmd heeft alvorens op 20 juli 2011 haar asielaanvraag in te dienen. Dergelijk gedrag relateert het acuut karakter van de behoefte aan internationale bescherming.

3.13. Verzoeker tracht de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van vervolging of een reëel risico op ernstige schade voor personen van Armeense origine in de regio Rostov (stuk 22, Landeninformatie, SRB, De Armeniërs in de Russische Federatie, september 2011) te weerleggen door te stellen dat hij weet heeft van gevallen van winkeluitbaters van Armeense origine die gedwongen werden hun winkel te sluiten. Door louter te beweren dat er sprake is van vormen openlijke discriminatie van etnische Armeniërs slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat de informatie van de commissaris-generaal die gestoeld is op gegevens van de Armeense gemeenschap zelf, niet met de werkelijkheid overeenstemt. Verzoeker verwijst weliswaar naar "recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid", maar duidt niet aan over welke mensenrechtenrapporten het in casu zou gaan. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal wel degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van etnische Armeniërs in de Russische Federatie en hij toont met zijn blote betoog niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal niet correct is.

3.14. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Zoals hierboven uiteengezet, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat er in zijn geboortestreek sprake is van willekeurig geweld ten aanzien van personen van Armeense origine, zodat hij daaruit geen reëel risico op ernstige schade kan putten. Verzoeker toont evenmin aan dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of van de overige ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN